

Arrest

nr. 279 894 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 mei 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 april 2022 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 4 mei 2022 verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk. Het beroep is verworpen bij arrest nr. 279 893 van 8 november 2022.

Op 4 mei 2020 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: X

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Bakooba

Nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt:

“EERSTE ONDERDEEL

Door verzoeker werd op 25 april 2022 een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Door de arts-adviseur werd vervolgens een advies verstrekt op 4 mei 2022, waarna het verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard op 4 mei 2022. De bestreden beslissing draagt eenzelfde datum. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster (haar private belangen) ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de

verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd aangehaald door verzoeker dat hij geen binding meer heeft met Irak (het land waarvan hij de nationaliteit bezit) en dat hij geen beroep meer kan doen op een sociaal of familiaal netwerk. Verzoeker wees er derhalve op dat hij niet kan terugkeren naar Irak. Omwille van de problemen die hij kende en uit vrees voor zijn eigen veiligheid, heeft verzoeker op 23 augustus 2015 Irak verlaten. Verzoeker is op 11 september 2015 in België aangekomen, waarna hij op 15 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker is sindsdien in België woonachtig en is niet meer teruggekeerd naar Irak. Verzoeker heeft aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 25 april 2022 dat hij geen actuele banden meer met Irak. Verzoeker heeft op 23 augustus 2015 Irak verlaten. Verzoeker is op 11 september 2015 in België aangekomen, waarna hij op 15 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker is sindsdien in België woonachtig en is niet meer teruggekeerd naar Irak. Er blijkt evenwel niet dat de gemachtigde dit element heeft betrokken in de gemaakte beoordeling voorafgaandelijk de bestreden verwijderingsbeslissing, terwijl op basis hiervan aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker geen beroep meer kan doen op een sociaal en familiaal netwerk in Irak (essentieel, gelet op de medische situatie van verzoeker). De private belangen van verzoeker worden dan ook ernstig geschaad bij een gedwongen terugkeer naar Irak, hetgeen voor hem een vreemd/onbekend land uitmaakt. Verzoeker kampt bovendien met een ernstige medische problematiek, terwijl hij geen netwerk (binding) heeft met zijn land van herkomst (Irak). Er werd door de gemachtigde evenwel slechts overwogen dat verzoeker geen geldig verblijfsdocument heeft. Zijn persoonlijke situatie werd niet, dan wel onvoldoende, overwogen voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Het blijkt hierom niet dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldige belangenafweging (beoordeling) heeft gemaakt, ondanks de verplichting volgende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier. Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).” Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131). Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865). Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming. Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen. Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad). Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd. Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Ghana werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu kan door verweerder evenmin worden verwezen naar de genomen beslissing van 4 mei 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoeker) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij. Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of verzoeker een machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet moet worden toegekend). De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Irak na een afwezigheid van bijna 7 jaar en ondanks zijn medische situatie. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt. De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of verzoeker een machtiging tot verblijf moet

worden toegekend. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat verzoeker het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing). Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen. De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend. De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij verzoeker het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet (zie hierboven). De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf). De private belangen van verzoeker dienen hierom een belangrijkere rol te verkrijgen, gelet op het gevolg dat de beslissing teweegbrengt. Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat er een beroep werd ingesteld tegen de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 4 mei 2022. Hij stelt dat indien die beslissing vernietigd wordt het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens vernietigd dient te worden.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij in zijn aanvraag 9ter heeft aangegeven niemand meer in Irak te hebben, er geen binding meer mee heeft en geen beroep kan doen op een sociaal of familiaal netwerk; hij stelt er bovendien te vrezen voor zijn leven. Hij verwijst verder naar zijn verblijf in België sedert 2015. Hij stelt dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden. Hij stelt dat zijn persoonlijke situatie niet werd onderzocht en niet te weten op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij een terugkeer naar Irak.

Betreffende het eerste onderdeel volstaat de vaststelling dat het beroep tegen de beslissing van 4 mei 2022 waarbij de aanvraag 9ter onontvankelijk wordt verklaard is verworpen bij arrest nr. 279 893 van 8 november 2022.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoeker in België verblijft zonder dat hij in het bezit is van een geldig paspoort, wat niet wordt betwist.

Verzoeker betoogt dat hij geen bindingen meer heeft met Irak.

De Raad verwijst naar het medisch advies van 4 oktober 2021 waarin de arts-adviseur als volgt motiveerde: *“Uit het administratief dossier blijkt dat zijn familie (echtgenote, (schoon)ouders en verschillende broers en zussen) nog steeds in het herkomstland verblijven. Betrokkene kan beroep doen op zijn familiaal netwerk voor opvang en (financiële) steun.”*

Met het loutere betoog dat hij geen bindingen meer heeft met Irak toont hij niet aan dat voormelde vaststelling van de arts-adviseur onjuist is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing een evaluatie conform artikel 74/13 heeft uitgevoerd waarbij rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker:

*“1. Gezins- en familieleven: Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.
2. Hoger belang van het kind: Betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in*

het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 04.05.2022)."

Uit het door verzoeker aangehaalde artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om formeel te motiveren inzake de duurtijd van het verblijf in België of het sociaal netwerk. Verzoeker betoogt dat hij beschikt over een privéleven in België maar laat na dit verder te preciseren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft in België.

Een schending van de opgeworpen wetsbepalingen en rechtsbeginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC